

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 170 кор.

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділі і руских свят о 5½ год. пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровеного (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає слідше на попереднє застереженє. — Реклямації неопечатаніє вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надєсанім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Історичний день.

(X) Спир між Коронаю а угорскою коаліцією, що вже триває більш року, закінчив ся розривом дальших переговорів і розв'язанєм угорского сойму, назначеним на день 19. лютого. Всякі змаганя Корони, щоби спонукати угорську коаліцію до утвореня міністерства, не довели до ніякого висліду і тому Корона, хоч вельми нерадо, рішила ся на такий оборот справи. Тим способом дійшов спир до самого краю поміж Коронаю а сею верствою угорскої суспільности, котра доси єдино засідала і мала голос в соймі. Угорська аристокрація, а радше олігархія, що намагала ся звести владу короля до слабости, не може дальше ділити ся законодавною владою з королем. Сойм угорский розв'язаний, а се розв'язанє має вельми важке і досягле значінє, наколи будуть висновані з него всі потрібні послідовности.

Угорский сойм був доси заборолом привілеїв малярских вельмож, котрі від тисячу років стояли на сторожі сей середньовічної твердині. Розв'язанєм теперішнього сойму, опертого на сих виїмкових середньовічних правах малярских вельмож, бажає Корона зазначити, що ся верства суспільна, яка доси виключно заступала справу країв угорскої корони

і промовляла іменем угорскої політичної нації (в дійсности лише Малярів), не має спромоги заступити в дійсности всіх справ краєвих, всіх верств населеня, всіх народів поселених в краях угорскої корони. Виїмкова влада малярских вельмож має скінчити ся, а угорский сойм повинен відповідно духови часу стати також тілом, в котрім засідали би заступники також інших верств суспільних інших народностей.

В тім як раз проявляє ся вся суперечність між становищем Корони, а становищем угорского сойму. Корона змагає до здемократизованя сойму, а сойм намагає ся не тільки задержати але ще навіть розширити свої дотеперішні виїмкові права. Корона бажає обмежити угорську олігархію, а угорська олігархія хоче обкромити ті навіть права Корони, які їй прислугують на основі угоди з 1867, записані теперішнім угорским королем.

В 1848 р. угорська олігархія пролила кров за свої виїмкові права, а єї лицарство здобуло собі сяєво боротьби о волю і прихильність у вольнодумних кругах заграниці. Після довгих спорів дійшло наостанку до порозуміня з Коронаю, Угорщина стала вільною державою, одначе та воля припала лише малярским вельможам, але навіть малярский нарід не зазнав волі, а інші не-

малярскі народности пішли на поталу самовладній малярській олігархії. Угорщина остала й надаліше забором середньовічних виїмкових прав малярских вельмож, котрі 40 літної своєї влади не думають поділити з широкими верствами суспільности, а крім того намагають ся обмежити владу короля до степеня начальника всемогучої олігархії.

До такого устрою намагали ся малярскі політики довести спором, який виточили супроти Корони о малярську коменду, о відокремленє угорского війська і економічне та державно-правне відокремленє від Австрії, котру економічно доси вихисновували. Але щоби перестроїти Угорщину на новітних основах, допустити до голосу також низші верстви а передовсім хліборобів, хоч Угорщина майже виключно є краєм хліборобским, про се навіть чути не хотять малярскі політики. Про соціальні реформи, про подвигненє низших верств суспільности, про рівноправність поселених там народів не тільки ніхто не думає, але навпаки, не лише військо, але й школа має служити по думці малярских політиків лише до того, щоби все населенє змалярщити і на таких підвалинах оперти самовладу малярских вельмож. А так само, як хлібороби не мають ніякого заступника в угорским соймі, так само не мають свого заступника робітничі

Матеріали до національно-політичного і культурного життя Русинів.

З переписки між д-ром Теофілем Окуневским а послом Олександром Барвінским.

Вступна замітка.

В 1895 р. відбули ся вибори до краєвого сойму, з котрих вийшло 16 руских послів, переважна часть умірованих народовців, а крім того з радикалів др. Т. Окуневский і селяни Новаковский та Остапчук (хоч сей особисто сам заявляв, що не знає, длячого єго зачисляють до радикалів). З надходячою сесією соймовою потреба було порозуміти ся що до поступованя і організації вибраних послів і в тій ціли п. Ол. Барвінський в порозуміню з д-ром Савчаком і п. Вахнянином запросив нововибраних послів (окрім Винничука), між тими і д-ра Окуневского на спільну нараду. Замість прибути на сю нараду, вислав др. Окуневский п. Барвінському письмо переповнене напасливими і неоправданими докорами, на котре п. Барвінський дав ширшу від-

повідь. Обидва письма вельми цікаві для оцінки тогочасних політичних відносин, і задлятого подаємо їх понизше в цілости яко документи до історії нашого політичного життя. Перегодом подамо цілу переписку (між тим і письмо д-ра Олександра Кульчицкого, про котре є згадка в листі Ол. Барвінського) в справі виборів соймових в 1895 р., а чей на основі сих документів буде руска суспільність більше предметово і критично оцінювати змаганя і діяльність т. зв. «новоеристів» і «независимих», як се звичайно доси бувало. А буде се тим більше можливо, що з того часу проминуло вже ціле десятилітє і можна з більшим спокоєм говорити про минуле, а крім того порівнувати і з новітніми вислідами і подіями.

Замітно, що др. Окуневский не хотів навіть прибути на «необовязуючу» єго до нічого спільну нараду, тому, що запрошував на ню «новоерист» Барвінський, котрий опісля не вагав ся двічі взяти участь в соймовій сесії. Не завадить при сій нагоді згадати про се, що коли до держ. ради в 1897 р. вій-

шли пп. Барвінський, Вахнянин, др. Гробельский і ин. і при відкритю сесії запрошували на спільну нараду д-ра Окуневского, д-ра Яросевича і о. Танякевича, котра також до нічого їх не обовязувала, єї останні також відказали своєї участі в тій нараді.

Лист д-ра Теофіля Окуневского до Олександра Барвінського.

Високоповажаний Пане Совітник!

Дякую за запросини на 14/10 95 до Львова а позаяк я з засадничих взглядів приїхати не можу, пишу сих кілька слів до Вас, щоб відносини між нами стали ясні:

Без всякого упередженя злого встирав ся я з Вами всюду п. Совітник а плоди Вашої праці в Тернопільщині, літературні твори Ваші на поли нашої історії в Тернополи а відтак у Львові наказували мені всюду вздержаність, коли Вас другі болотом обкидували. Я радше шукав в совісти своїй оправданя Ваших діл в політиці, навіть конечности їх з причини недоспільности нашої політичної та потреби витвореня уперед рускої інте-

верстви, хоч сего настійчиво домагає ся дух часу.

Цікаво буде навести тут уступ з історичного твору гр. Юлія Андрашого (сина) про тисячелітнє істование Угорщини, в котрім він так влучно і з научним знанем оцінює поступованє малярської олігархії, а при всім тім сам впадає в ті самі помилки яко провідник угорської коаліції. Ось що пише він:

«В угорській історії повтаряють ся поновно все ті самі події. Олігархія, що стоїть на чолі держави, попадає в спір з Коронаю, котрої права намагає ся обмежити. Але перецінувши свою силу, зацедбує олігархія звернути свою бачність на потреби широких верств населеня і тому приневолена, скоро доходить до боротьби проти Корони, вести сю боротьбу на два боки, в горі і в долині. Одначе за слаба до такої боротьби, упадає, щоби відтак знов спосібностями, свідомостю клясовости і саможертвою добити ся знов влади, котру відтак знов тратить в боротьбі на два боки, в горі і в долині».

Отсе провідна гадка знаменитого історичного твору гр. Андрашого, в котрім він критикує похибки перенятої середньовічним духом малярської аристокрації, але гр. Андраші, котрий яко провідник коаліції сам відгривав таку замітну ролю в переговорах з Коронаю, попадає в ті самі похибки і не хоче зрозуміти, що й сим разом веде ся боротьба малярської олігархії в горі проти Корони, в долині проти демокрації, проти широких верств народних.

Розв'язанє угорського союму має промстити дорогу до зломаня самовлади середньовічної олігархії малярської і утворити з Угорщини новітню державу на новочасних підвалинах і задля того день 19-го лютого може стати історичним днем. Але щоби Угорщина дійсно стала новітною державою, повинна оперти ся на основах рівноправности всіх верств суспільних, всіх народностей держави. Не лише малярські вельможі, котрі при-

своїли собі шумну назву угорської політичної нації, але й інші народи: Словаки, Русини, Серби, Волохи, Німці, повинні мати рівні права і свободи з малярськими вельможами. Свобода слова устного і печатного, свобода зборів була доси виключним привілеєм малярських вельмож, всіх інших «у вільній Угорщині» гноблено ще гірше як в Московщині.

День 19-го лютого має бути починком нового звороту, але принесе добро краям угорської корони лише тоді, коли правительство бар. Феєрварого подумає про визволенє і рівноправність всіх народностей в Угорщині. Тепер пора направити ті похибки, які заподіяли дотеперішні правительства і гнобленем інших верств суспільних, інших народностей немалярських допомогли до такого зросту малярської олігархії, що она сегодня приготавляє ся до насильного опору проти розв'язаня союму, яке навіть гр. Андраші і Банфі назвали законним. Наколи здійснять ся вісти, які появили ся по дневниках про сей намірений насильний опір, то може дійти в Угорщині до подій, котрих досяглости не можна навіть приблизно оцінити що до наслідків на дальшу долю Угорщини, на долю Австрії і цілої монархії. Тимто вся увага політичного світа звернена сегодня на події, яких видівнею буде нині угорський сойм.

З українського життя.

(Аграрний рух на Україні).

«Громадська Думка», яка по короткій перерві освободилась від закаузу генерал-губернатора, стала виходити дальше і в своїм ч. 22. для ілюстрації аграрного руху на Україні подає ось який наказ кременчуцького генерал-губернатора:

Об'являю всім сільским громадам, а також козакам і міщанам по городах:

1. Державні земські оплатки (налоги)

обов'язкові для всіх вірних підданих російського царя, а через те негайно мусять бути заплачені заведеним ладом і в належний час. Хто б не схотів виконати цього мого наказу, того суворо каратиму по законах військового часу. Наказую повітовій і городській поліції гостро пильнувати, щоби вчасно плачено всі оплатки, а хто не схотів би цього робити, тих зараз же арештувати і приводити до мене. Застерігаю, що коли вся громада або якийсь гурт людей зрекається платити оплатки, то вважати му це за бунт і неслух начальству і жорстоко каратиму військовою силою.

II. Ніякого наділення землею бути не може і не буде до того часу, аж поки це не буде Височайша згода Государя Імператора і як видано буде відповідний наказ від уряду (правительства).

III. Суворо наказую людям:

1. Спокійно дожидати урядового наказу про можливе наділення землею тих, кому її треба, і малоземельних і твердо пам'ятати, що коли й наділятимуть землею, то не инакше, як за визначену ціну, яку справді земля коштує і на умовах крестянського банку.

2. Не сміти й думати, слухаючися підбурювання наших ворогів, злочинних агітаторів, самовільно захоплювати землі приватних власників, самоправно порядкувати ними і робити якесь насильство. Вишних у цьому я жорстоко каратиму, а як вони так робитимуть своє, то палитиму їхні оселі (усадьби) і все хазяйство. Твердо пам'ятайте, що приватна власність мусить бути незаймана (неприкосновенна).

3. Суворо забороняю робити всякі страйки (забастовки), знімати з роботи робітників і служачих в економіях, підбурювати робітників до розрухів і насильств, установляти якісь плати і т. п. Всі такі вчинки я признаватиму «держкимъ самоуправствомъ», з якого виходить шкода й турботи державі; а винних каратиму без ніякого жалю.

4. Найсуворіше забороняю скла-

дник народний, котрий любить свій нарід?! Або згадайте Пане Совітник з яким цинізмом Ви міні ще тамтого місяця сказали про Олесніцького «най виборуче!» Чую тут в сім куті зі всіх сторін, що упадок Олесніцького Вам нарід не зараз простит.

дник народний, котрий любить свій нарід?! Або згадайте Пане Совітник з яким цинізмом Ви міні ще тамтого місяця сказали про Олесніцького «най виборуче!» Чую тут в сім куті зі всіх сторін, що упадок Олесніцького Вам нарід не зараз простит.

Яка мізерна ся наша делегація руска буде в сій сесії за Вашого провідництва на Руси! Навіт Гурик був тепер неможливий!

Виділ нашого товариства політичного в Городенці застановляючи ся над теперішнов політичнов ситуацієв Русинів порішив в четвер 10 с. м. віднести до Вас і піддати під Ваш світлий осуд, чи не лучше би було всім руским теперішним нововибраним послам до союму зложити мандати свої, а то раз з причини що в многих повітах потоптано волю народну і через то поперепадали такі перворядні наші люди як Олесніцький, Романчук, Король і інші, а по друге Пане Совітник — що Вас самих ошукано . . . і Ваша може і щира думка при помочи правительства двигати руску справу гірші безперечно результати принесла

Та не можу Вам тут описати обуреня мого а заразом терпіня душевного, коли Ви виступили в послідній сесії соймовій против нас в звисній дискусії над радами шкільними місцевими. Не то що Ви виступили против мене і Телішевско-

го в обороні закона, котрий хоть тенденційно злий, Вам добрим представити ся міг, але я не міг вийти тогди з подиву через що Ви з такою нетерпеливостію — щоби не сказати ненавистію віднесли ся до нас, що аж перед цілим соймом сталисте виволікати такі личні справи, котрі Вам товариш в найлучній вірі в 4 очі сказав. Тут хіба серія для своїх нема — шепнуло міні щось в душі!

І коли я знов просив Вас, щоби сте ужили свого впливу — коли уже судьба дозволила Вам коло високого олтаря стояти та допомогли Франкови осягнути катедру літератури рускої, Ви — від котрого можна було чей надіяти ся, що дорожачи будучностєв свого народу — своєї молодежи, внесете ся понад всякі партійности, дрібнечи та личности — Ви не відчули видко навіт того, що увесь наш нарід дивив ся тогди на Франка як на красшу будучність свою, босте тільки і написали втогди в Правді своїй, що як радикалам треба кого з них «в люди вивести» то они уміют кланятись Вам! Хібаж се пише і відзиваєсь так прові-

ати якісь громадські приговори, які йдуть проти законів. Винних віддаватиму під військовий суд, як за отвертий неслух начальству.

Об'являю моє непохитне рішення, що коли хто посягне змінити законних начальників: старост, старшин, повітову поліцію, земських начальників і т. п., тих я без суда звелю військові розстрілювати, як явних бунтівників. Об'являючи про все вище-писане у дорученому мені генерал-губернаторстві, велю наказ цей зараз же розіслати в потрібному числі примірників у всі волости, а також у городські громадські інституції (учреждения), щоб він широко розійшовся серед людей і велю всім громадам зараз же написати і подати мені приговори про те, що приказ цей прочитано і об'явлено, щоб усе робилося так, як у йому звелено. Я сподіваюся, що люде в дорученому мені генерал-губернаторстві будуть на стільки розумні, що зрозуміють мої вимагання і підуть мені назустріч, спокійно й покірно виконуючи їх, пам'ятаючи, що щасливе й спокійне життя забезпечує в усіх державах міцне додержування законів і покора належному начальству (властямъ предержажимъ). Цього вчив нас Божественний Спаситель, Син Бога Всевишнього.

Я закликаю всю людність, щоб як прийде весна і почнеться робота на полі, то щоб усі спокійно почали чесно й щиро її робити; щоб ні в якому разі і ніяким робом ніде й нікому, хто хоче, не сміли забороняти найматися на строк або працювати поденно, щоб свято й нерушимо виконувано всі обов'язки й умови з земельними власниками, їх довіреними, управителями й орендаторами і щоб по тих умовах плачено гроші; і застерігаю, що коли цих обов'язків не додержуватимуть, то я сам справлятиму з винних гроші, продаючи їх хазайство. Хай Господь наставить вас на розум, а Цариця Небесна наведе на путь правди, порядку й законности».

як тогди, коли ми боролись з правительством.

Поданою се рішення нашого відділу до Вашої відомости, прошу приймати із моєї сторони запевнене, що если би по мисли сего рішення соймові послі дійсно хотіли поступити, я свій мандат також зложу.

Кінчачи се моє гірке письмо, трудно мині ще не висказати перед Вами жалю по поводу Ваших уваг в «Правді» з 30 вересня. Маю тут на думці статейку «Чи се незалежність чи що иньше». Дня 15 вересня говорилисте мині самі особисто, що за Олесніцким, Королем і иншими Вас «прошено», а на мій запит чи стало ся то за відомостей тих осіб, сказалисте що «не знаєте». При сій нагоді я просто випросив собі всяку Вашу інгеренцію при моім кандидованю — Ви сте підповіли «не бійте ся», ми до Вас не мішаєм ся — чи щось подібного. А щож Ви по тім всім зробили?! Не досить, що протів нашої волі затверджуєте нас в комітеті, з котрим ми не хочем, бо не можем солідаризовати ся, але еще ложно голосите світови, будьто би в нашім імени Вас прошено і що я знав о

Російський міністер фінансів розіслав циркуляр усім предводителям дворянства у південнозахідному краї. Міністер пише, що без живої помочи місцевих людей не можна ніякими способами припинити аграрний рух, який так грізно показав себе: Через те міністер просить предводителів пособити залагодити справу. Поміч мусить бути така, — перше: треба визначити, які саме землі і яким саме крестянам треба купити; друге; визначити справедливі ціни на землі, що купує банк для крестян. Щоб можна було визначити ціни, міністер радить упевнити земельних власників, що тільки згодившись продати частину землі по справедливій ціні, вони дадуть змогу мирно рішити аграрне питання, яке тепер загрожує культурі і державі і забезпечуть собі змогу спокійно володіти останньою своєю землею

Н О В И Н К И.

— **Календар.** Ві в торник: руско-кат.: Партенія; римо-кат.: Екстазія. — В середу: руско-кат.: Теодора; римо-кат.: Елеонори.

— **Репертоар „Руского народного Театру“ у Львові.** (Саля „Jad Charuzim“ — ул. Бернштайна).

Нині в введілок „Педагогі“ комедия в 3 діях, переклав з німецкого О. Левіцкій.

Ві в торок 29. с. м. «Наймичка» драма в 5 діях, Карпенка Карого. Перший виступ п-ні Заньковецкої.

Абонамент: першорядний на 6 вистав 15 К другорядний на 6 вистав 10 К.

— **Равг в честь артистів,** дир. Садовского і пні Заньковецкої відбув ся вчера в комнатах „Рускої Бесіди“. До вечері засіло 120 осіб в двох комнатах, а на почеснім місци, біля славних гостей з України засіли пні послова Барвиньска, пні надрадника Реваковичева, пні професорова Шухевичева, Студиньска, Кокурудзова, Блещка, директорка Папківска і Бачиньска, пні докторова Кобриньска, Озаркевичева і др. а з панів явили ся крім сего о. пралат Чапельський, пос. Глиджук, радник Вахнянин, дир. Борковский, проф. Колесса, надрадник Ясеницький, меденас М. Шухевич, радник Чернявський, севр. Бриттан, капітан П.

затверджено моєї кандидатури зі сторони Вашого комітету. Неправдою огидите нас перед світом на утіху хіба Галичанинови, котрий очевидно має по тім всім рацію сьміятись з нас, як Ви «независимих на шуткі підносите».

І се має бути доспілість політична, до котрої Ви апелюєте.

Ні пане Совітнику — у Вас хіба любови до своїх нема — Ви хіба не годні взнести ся до того висшого чувства чести народної, перед котров зникают противеньства партійні, котра наказує не лиш шанувати, але навіть любити противника свого, скоро він чесно і ретельно свого пересвідчення боронит і добра тому народови, до котрого і Ви належите, бажає.

Ви любите хіба лишень свою партію і тих котрі Вам кланяют ся, а такої любови по моєму для провідника народу — за мало. Простіт — але покі мене факта інакше не пересвідчат, я за Вашим голосом іти не можу.

Остаюсь з високим поважанем
Окуневский.
Городенка 1. (13) жовтня 1895.

Бачиньский і дир. Грозик, ред. Лопатиньский і др., а крім того була запрошена вся театральна дружина. Довший рад тоастів розпочав надрадник Ревакович, витаючи, яко голова „Бесіди“, славних гостей з України, відтак проф. Кокурудз зобразив свої вражіння з гри пні Заньковецкої, яку мав нагоду бачити в Катеринославі, а радник Вахнянин згадав, що коли еще в р. 1884 перебував в Одесі, чув вже від покійного Ніщаньского про Заньковецку, яко артистку, що стояла на вершині артизму і видержувала порівнанє з гостячою тоді в Росії французскою трагічкою Сарою Бернгард. Проф. Студиньский в поетичним духом натхненій промові порівнав піонірів драматичної української штуки з грецькими борцями під Термопиле, що і в найтяжших умовах не покидають рідного прапора, а дир. Борковский запевнив дорогих гостей-артистів, що у нас може і не все так, як они надіяли ся, та до якого они привикли, то при витревалости та щирій охоті обох сторін — так артистів, як і публіки дадуть ся досягнути пожадані результати. Сей рад тоастів закінчив дир. Садовский, подякувавши щирими словами за сердечний привіт львівської громади, та вневияючи, що успіхи его артистичного проведу на галицькій сцені еще далеко остають поза его мріями і намірами, однак що еще не дало ся перевести до тепер в сім короткім часі, се чей здійснить ся в будуччині. Весела забава почала ся доперва після вечері і при оживленій гутірці та співах протягнула ся аж поза північ.

— **Народні віча** в справі виборчої реформи відбудуть ся в камінецькім повіті: дня 21. с. м. в Адамах і в Нивицях: дня 22. с. м. в Оглядіві і в Ператині; дня 23. с. м. в Сушні і в Павлові.

— **Намісник гр. Потоцкий** вліхав в суботу на люстрацію до Рускої Рави і Сокаля.

— **Санкция законів.** Цісар санкціонував ухвалений галицьким соймом закон, яким дозволено поберати громадску оплату від алькоголевих напитоків отсим громадам: Підволочиска, Рава руска і Будзанів.

— **Цісар жертвував з власних фондів 300 К** на докінченє будови церкви в Шанилосах, золочівського повіта, і 200 К на будову церкви в Ковалівці, коломийського повіта.

Пожарну філію „Сокола“ засновано в Вишнівчику, підгаецького повіта, на статуті львівського «Сокола». Намісництво вже затвердило статут.

— **З „Кружка укр. дівчат“ у Львові.** Загальні збори відбули ся дня 11. лютого. Ухвалено змінити дотеперішню назву товариства на «Кружок Українок» і в тій ціли скликати надзвичайні загальні збори. До відділу війшли: голова Марина Белеївна, заступниця голови Марія Борковска, секретарка Ольга Левкевичівна, касирка Іванна Гудиківна, заступниця касирки Марія Луцаківска, бібліотекарка Анна Крушельницька, заступниця бібліотекарки Демчишинівна, відділова Вол. Мотюківна, а заступниці відділових: Іванна Шеховичівна і Марія Данилевичівна.

— **З руско-народного театру.** Катерина, опера Аркаса, зібрала мимо рівночасного концерту «Захоронки» в «Народнім Домі» і танечної забави на «Бесіді» спорий гурток публіки. Про невдатне лібрето сеї опери до мелодійної музики Аркаса, ми вже писали свого часу. Однак мусимо тут зазначити, що монотонність, яка дає ся відчути з тої причини особливо в першій і третій актї опери, в знатній мірі усунув капельник п. Бойченко знаменитим веденєм оркестри і удержанєм відповідних темпів. Мужеский хор зразу за кулісами тріхи похитнув ся в такті, та відтак вступив в повній своїй силі і злучившись з жіночим хором чарував прямо сьвіжостию голоєів і добрим вишколенєм. За те коломийка перейшла без одушевленя, бо чогось жадна з тих охочих українських дівчат — не хотіла танцювати... Але і не минула їх заплата за се — в формі грошевої кари, визначеної директором за ті дівочі примхи. Не мала була з сеї причини констернация між артистками, які привикли до лагідного, правдиво батьків-

